

Gene Curry

UCJENJIVAČI

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašićek
Izdavač: NISPRO VJESNIK (predsjednik Poslovnog
odбора Vjekoslav Koprivnjak)
– OOUR Informativno-revijalna izdanja
(direktor Božidar Radman)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb,
Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i
odg. urednika), Milivoj Pašićek, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: NISPRO
»Vjesnik«, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić

Gene Curry: Ucjenjivači
Naslov originala: Colorado Crossing
Copyright: VPA
Recenzija: Marijan Krmpotić
Prijevod: Tomislav Odlešić

Laso broj 784 izlazi 21. 10. 1988
u nakladi od 60.000 primjeraka

I

Denver se znatno izmijenio ot- kad sam prošli put bio u njemu. Pretvorio se u pravi grad. Nisu još imali električni tramvaj kao na Istoku, ali će ga uskoro dobiti, go- vorilo se. Imali su veliku javnu knjižnicu i vodovod, čak i novu opernu zgradu.

Ne zanimaju me baš previše knjižnica i opera, a vodu pijem sa- mo kad ne mogu priuštiti sebi ni- šta bolje. Igrajući poker u San- dstreamu, u New Mexicu ostao sam gotovo bez prebijene pare. Sačuvao sam samo konja, sedlo, oružje i očev srebrni sat.

Čvrsto vjerujem u sreću kao i svaki pravi kockar. Nastavio sam igrati iako su me iznevjerile u New Mexicu, u svim gradovima u kojima sam zaigrao. Mogao sam pomoći sebi nekim trikovima, ali sam odolio iskušenju, znajući da se, kad se počne varati, više i ne može igrati drukčije. Da se i ne spominje mogućnost da se napo- slijetku dobije metak ili doživi linč.

Stoga sam odjahao na sjever u Kolorado, uvjeren da će mi se, kad promijenim okolicu, promijeniti i sreća. Otišao sam u Denver. Doja- hao sam u njega navečer. Kruljilo mi je u želucu dok sam prolazio mimo restorana. Mirisali su odre-

sci, školjke i pečena patka. O, ka- ko sam bio gladan!

Tako je to u mom životu. Jednog dana živim kao car, a drugog kao pas. Jednog dana jedem birana je- la, a drugog hladan grah iz konze- rve. Ipak, sačuvao sam toliko nov- ca da sam mogao smjestiti konja u javnu konjušnicu; samo budala se brine o sebi prije nego o životi- nji koja mu vjerno služi.

U džepu sam imao još samo je- dan dolar kad sam ušao u salun i kupio vrč piva, što mu je dalo pra- vo da se poslužim besplatnim je- lom na stolu. Barem sam tako mi- slio. Upravo sam podigao poklo- pac sa zdjele u kojoj su bile svinjske nožice kad mi je prišao izbacivač, širok poput bureta, i vratio poklopac na zdjelu. Doimao se tako kao da je nekoć bio bok- sač. Na čeljusti sam mu vidio ožilj- ke. Vidjelo se da namjerava zara- diti plaću.

— Ako želiš jesti, moraš naručiti dva piva — reče mi. — Takva su pravila. Ne možemo ti dopustiti da se za novčić častiš kao da si na gozbi. Naruči još jedno pivo ili se gubi odavde.

Naručivši još jedno pivo, opet sam pogledao svinjske nožice, ku- hane u kupusu, i kušao ih. Smrdje-

le su. Umalo sam povratio. Izbacivač me zlobno gledao.

Dok sam ispijao već posljednje kapi piva, uđe visoka plavuša i obrati se izbacivaču. Nekako mi se činila poznatom, ali se nisam mogao sjetiti gdje sam je vidio.

– Ne, danas ga nisam vidio, a ni jučer – govorio joj je izbacivač.

– Ako dođe, poslat ću ga kući.

Kimnuvši mu, plavuša je već htjela otići. Pogleda me letimice, zatim zaustavi pogled na meni. Na licu joj se pojavi smiješak.

– Jesi li to ti, Saddleru? – progovori i približi mi se.

– Jesam – odgovorih.

– Vražji Teksašanine. Kladim se da me se i ne sjećaš. Nisam se sjetio odmah, ali promrmljah:

– A, to si ti.

– Tko sam ja? – zaskoči me ona.

– Ne bi bilo pristojno spomenuti dami ime na ovakvu mjestu – kazao sam i osvrnuo se oko sebe.

– Snalažljiv si kao i uvijek, ha? Pomoći ću ti. Vidjeli smo se kod Rosie u El Pasu. Prije pet godina.

– Ellie Manx! – rekoh. – Sjećam se, dabome. Baš smo se lijepo zabavili tog tjedna.

– Dva tjedna – ispravi me Ellie, smiješeći se. – Bio si spreman ostati ondje i mjesec dana. Vidjela sam da izvanredno uživaš u viskiju, kartama... i onom trećem.

– Ono treće mi se najviše sviđelo – rekoh.

Premda je radila u Rosienoj javnoj kući i bila ondje najprivlačnija djevojka, pocrvenjela je. Ne od stida, već od sreće.

Prišla je stolu, te nam je izbacivač odmah donio bocu.

– Ispričavam se zbog nesporeda oko svinjskih nožica – obrati mi se on. – Trebalo je da mi napomenete da ste Ellienin prijatelj.

– Moram te odmah upozoriti

da nemam novca, Ellie – rekoh joj prije nego što sam nam natiočio piće.

– Ne budi glup, Saddleru. U El Pasu si mi dao toliko para da sam mogla kupiti krčmu.

Nisam se mogao jasno prisjetiti što sam učinio; tada sam cijela dva tjedna bio ošamućen pićem.

– Zaista sam ti dao toliko novca? – zapitah.

– Kako bih inače otišla iz Rosiene kuće? Dao si mi petsto dolara. Kad si otputovao došla sam ovamo i otvorila hotel koji imam i sada. Nije ništa naročito, ali je moj. Mogla bih kudikamo bolje zaraditi kad bi moj brat bio drukčiji...

– Što radiš ovdje?

– Tražim svog prokletog brata. A što ti radiš?

– Čuo sam da su ovdje svinjske nožice najbolje u cijelom Koloradu.

– Znaš da smrde. Iznevjerile su te karte, je li? – upita me a ja sam kimnuo. – Odsjedni kod mene. Pripremit ću ti pravu teksašku večeru. – Odvela me u svoj trošni hotel, no svidio mi se kako god izgledao. – Istini za volju, on pripada i tebi – reče mi Ellie. – Ako želiš polovicu, dat ću ti je.

– Zadovoljit ću se večerom i viskijem.

– Taman posla. Ostat ćeš ovdje dokle god ti se ne osmijehne sreća, a to će se, koliko te poznam, ubrzo dogoditi.

Kad sam pojeo dva debela odreska i napola ispraznio bocu, Ellie me odvede u sobu. Iako je prešla već tridesetu godinu, imala je još jedro tijelo poput mlade djevojke. Bila je krupna i snažna, te se nisam morao bojati da ću, ako je uhvatim čvršće, polomiti nešto.

Promatrajući je onako голу, osjetio sam kako mi se naglo napinju mišići, a nemir zavlada mojim međunožjem. Odjednom su i

moje ruke postale neobuzdane, poput moga tijela. Stiskale su i mijsile sve redom... I Ellie se svojski prihvatila posla da bi mu što bolje ugodila.

Kad smo dostigli vrhunac uzbuđenja, shvatio sam koliko sam bio napet. Nije ni čudo jer je prošlo odviše dana da sam bio bez žene.

Ostala je u mom krevetu do svitanja i tek tada se žurno digla.

– Moram ići, Saddleru – reče mi. – Treba da još malo odspavam. Čeka me posao u hotelu. Ti samo spavaj i pozovi me kad budeš htio doručkovati.

Spavao sam do podneva i kad sam se probudio imao sam dojam da život ipak nije ružan. Gucnuo sam malo viskija iz boce i sišao u blagovaonicu, gdje mi je Ellie donijela hrpu jela.

Poslije ručka sam prošetao gradom. Navratio sam sam se u konjušnicu i pogledao konja.

Kad sam se vratio, Ellie se doimala uznemireno.

– Što je? – zapitah je.

– Bio je ovdje neki čovjek i raspitivao se o tebi. Nisi, valjda, u nekakvoj nevolji?

– Koliko znam, nisam... osim ako je riječ o nekom davnom sukobu. Kakav je taj čovjek?

– Izgleda prilično čudno. Nizak, mršav, sav umotan, s irskim ili škotskim naglaskom.

– Koliko mu je godina?

– Oko šezdeset.

– I sav je umotan kao da se smrzava?

– Tako je.

To je Macready, pomislih, hladnokrvni Škot koji radi za Sama Kelleya. Bogataš Kelley je razgranao poslove širom Zapada, čak i u Meksiku, a Macready se brine o svima njima. Proveo je dvadeset godina u meksičkoj pustinji i na posljetku mu nije ostalo nimalo

topline u kostima. Čak i ljeti nosi na sebi teško vuneno odijelo i šal.

– Što je rekao? – zapitah.

– Odmah sam mu kazala da te ne poznam, pa mi nije ništa pričao.

– Pametno si postupila.

– Misliš da će se vratiti?

– Bez sumnje. On je prokleta uporan. Kad se prihvati nečega ne odustaje. Vratit će se.

– Zar će biti nekakvih neprilika?

– Neće – odgovorih – ali me zanima kojeg vraga hoće. Kada dode pošalji ga k meni.

Popevši se u sobu, iskoristio sam vrijeme za čišćenje oružja. Macready je prava ništarija, a ne znam još što hoće. Uvijek su mu na pameti nekakve podlosti. U životu nisam vidio neiskrenijeg čovjeka. Sve čini podmuklo, čak i onda kad bi mogao otvoreno. Vjerojatno bi se sve njegove dobre osobine mogle zapisati na glavici pribadače. Sam Kelley je, dok je bio mlađi i nije se još obogatio, osobno obavljao prljave poslove. Sada kad živi već godinama na velikoj nozi, takve mu poslove obavlja Macready i dobro je plaćen za njih.

Uto se začuje kucanje na vratima.

II

– Zdravo, Saddleru – pozdravi Macready kad je ušao, umotan kao da se zaputio na Aljasku. Spusti se na krevet premda mu nisam ponudio da sjedne.

– Osjećaj se kao kod kuće – promrmljao sam i premjestio svoje oružje s kreveta na komodu.

– Hotel nije baš raskošan – reče on, kao da mi otkriva veliku novost.

– Ako živim skromno, to još ne znači da ćeš me jeftino unajmiti.

– Zar sam kazao da te želim unajmiti? Nisam to rekao, no do-

ista su mi potrebne tvoje usluge. Hoćeš me saslušati?

– Prekinut ću te ako mi se ne bude svidjelo ono što ćeš govoriti. Nisi mi simpatičan, Macready.

– A ja sam mislio da smo prijatelji. Eto, kako se čovjek može prevariti. Sto mu gromova, nikada se neću priviknuti na ovu hladnoću

– progunda Škot, promatrajući svoju bocu viskija.

– Posluži se – rekoh mu.

Macready uzme s komode drugu čašu i iz nje otpuhne prašinu. Napuni je do ruba i isprazni tako brzo da su mu zasuzile oči. Već ju je ponovo punio.

– Ništa me ne može zagrijati tako kao kapljica – prozbori, udarajući se malim šakama po kokošnjim prsima. – Uh, kakav odvratat okus ima ovaj viski!

– Što hoće ovaj put Kelley? – zapitah. Prije nekoliko godina unajmio me da ugušim nemire u jednom od njegovih rudnika. Budući da mi je ponestalo novca, bio mi je prijeko potreban posao. Pristao sam spriječiti rudare da podmeću dinamit i ubijaju predradnike, no Kelleyu to nije bilo dovoljno. Htio je da sa svojim ljudima zapalim rudarsko naselja i pobijem desetak rudara u znak upozorenja. Nipošto nisam htio učiniti nešto takvo. Upao sam na svečanu večeru u njegovoj otmjenoj zgradurini i poslao ga dovraga. Znao sam da mu otada nisam drag.

Zaista je bila zgodna. Tu činjenicu nisu mogli prikriti, čak, ni njezino ukočeno držanje u fotografskom ateljeu, ni lažni slap iza nje. Lice joj je bilo oholo, oči prkosne kao da šalje cijeli svijet dovraga, a sočne usne prezirno iskrivljene.

– Kakve joj je boje kosa? – zapitah. To nisam mogao ustanoviti na slici.

– Kosa joj je svijetlosmeđa, a

oči zelene. Ima dvadeset tri godine i ne mogu reći da je još nikada nitko nije poljubio. – Macready zahihće, zadovoljan svojom glupom šalom. – Kelley ju je poslao u najbolje škole na Istoku. Potom ju je poveo na putovanje Evropom, vjerojatno se nadajući da će se oženiti njome kakav princ, ili vojvoda, ili neka druga ugledna ličnost. U Londonu se spetljala s nekim kradljivcem dragulja i pobjegla s njim u Monte Carlo, gdje je izgubila grdne pare u kockarnicama. Kelley je krenuo za njom, ali je nije uspio pronaći. Brzjavio mi je neka doputujem prvim brodom. Za tri tjedna sam je otkrio u Rimu.

– Ništa drugo nisam ni očekivao – rekoh. – Koliko joj je godina bilo tada?

– Navršila je već dvadeset jednu, bila je punoljetna, ako na to misliš. Kelley ne obraća pažnju zakonskim formalnostima.

– To mi je dobro poznato! Što se dogodilo s kradljivcem dragulja? – upitah. Već sam naslutio odgovor.

– Policija ga je pronašla u Tiberu, rijeci koja teče kroz Rim. Zaključili su da se družio s nekim sumnjivim tipovima. – Macready se naceri, zadovoljan dobro obavljenim poslom. Pitao sam se koliko je platio protuhama koje su bacile kradljivca u rijeku. Ne baš mnogo, mislio sam. Mnogo manje nego što je rekao Kelleyu. – Liz je pucala od bijesa – nastavi on. – Kad ju je Kelley doveo u Denver, morao sam je nadzirati kao jastreb. Nije to bio lak posao, mogu ti reći. Liz je nemirna djevojka, čak i nepromišljena.

– Koliko puta je pobjegla otada? – zapitah. Već mi se počela svidati.

– Dvaput. Dvaput tokom iste godine. Jednom je otišla u Montre-

al. Nije mi jasno zašto je izabrala baš taj grad... ondje je užasno hladno! – Macready se strese sjećajući se te studeni. – Drugi put je pobjegla u Chicago. Trebalo je potrošiti mnogo vremena i novca da bi se vratila.

– S kim je ovaj put? – upitah.

– S Benom Traskom.

– Oho – rekoh. Macready je znao da mi ne mora objašnjavati tko je Ben Trask. – Nastavi.

– Kelley veli da je ona oteta. Mislim da zavarava sâm sebe. Vijest nije prodrila u novine. Novinari su doznali što se zbilo, ali jao onom tko objavi bilo što.

– Nešto ga je, bez sumnje, nave-
lo na pomisao da je oteta. Koliko je platio?

– Odakle znaš za to?

– Ah, to je stara priča – rekoh.

– Budući da mu je kćerka pobjegla već nekoliko puta s muškarcima, tatica se pobrinuo da se ona više ne može dokopati novca. Cijena nema para, nema čekova koje bi mogla krivotvoriti, nema nakita koji bi mogla prodati. Tada se pojavio muškarac, također bez novca. Pobjegli su zajedno i poslali tatici zahtjev da plati otkupninu. Tatica je platio, ali se kćerka nije vratila.

– Baš tako se dogodilo. Tjedan dana pošto je Liz pobjegla s tvojim starim prijateljem, Kelley je dobio pisamce kojim se zahtijevalo stotinu tisuća, inače će mu svaki dan stizati poštom po jedan njezin prst. Kao što veliš, Saddleru, priča je vrlo otrcana.

– Jesi li platio?

– Zar me smatraš budalom? Ne poznajem Bena Traska tako kao ti, ali ga poznajem sasvim dovoljno. Dabome, trebalo je da ja odnesem novac, ali sam se iznenada razbolio. Pojeo sam neke pokvarene školjke i povraćao tjedan dana.

– To ne znači da ga hoću ubiti za novac.

– Vjerojatno ćeš ga morati ubiti.

– Macready najednom postane odriješit i poslovan. – Tratimo vrijeme. Hoćeš li taj posao ili nećeš? Osobno mi je sasvim svejedno što ćeš učiniti s Benom Traskom. Samo dovedi djevojku. Jesmo li se dogovorili?

– Čini mi se da smo zanemarili nešto. Vjerojatno ću pronaći djevojku, ali što onda ako ne bude htjela poći sa mnom?

– Nije važno što ona hoće – profunda Macready i zlovoljno se namrgodi. – Kako ćeš je dovesti ovamo, to prepuštam tebi. Sveži je, začepi joj usta, opij je viskijem... učini što god hoćeš! Baš me briga!

– Znam da te nije briga. Tražiš od mene samo da prevarim starog prijatelja, otmem mu djevojku i ubijem ga ako ikako budem mogao. Sve zbog novca.

– Da, žalosno je – zahihće on – što smo sve spremni učiniti zbog novca. Slušaj, ako ti dvadesetpet tisuća nije dovoljno, samo reci, pa ću potražiti nekoga drugog.

– Dobro, prihvaćam posao – odgovorih mu. Budući da sam ostao bez prebijene pare, morao sam pristati. No nije mi bilo ni nakraj pameti da ustrijelim Bena Traska. – Dobit ću odmah polovicu svote? – Kad je kimnuo, nastavih: – Što znaš o Benu Trasku? Ja ga nisam već odavno vidio. Koliko ima ljudi?

– Koliko znam, s njim je nekoliko članova stare družine A ima ih i nekoliko novih. Mislim da ima onoliko ljudi kao i nekoć. Ništa drugo ne znam. Morat ćeš sâm ustanoviti kakvo je stanje. Kada ćeš se javiti, Saddleru? – Macready ustane i izbroji mi dvanaest tisuća i petsto dolara. Prebroji novac još jedanput. Nije mu to bilo nimalo teško; rado

bi ga prebrojio i četiriputa.

– Ne znam kad ću se javiti. Kad me vidiš – rekoh mu. – Slušaj, škotska škrtico, kazat ću ti nešto. Ako obavim posao kako treba, a ti ili Kelley pokušate mi uskratiti ostatak novca, ja ću... uostalom, znaš što ću.

Macready je bio nizak, ali me se nije bojao.

– I ja ću tebi kazati nešto, Saddleru. Večeras si se dokopao velike svote novca, a nisi za nju još ni maknuo prstom. Mogla bi ti pasti na pamet glupa misao da kidneš s tim parama u Meksiko i kupiš ondje neki zgodan posjed...

– Nešto takvo nije mi ni nakraj pameti. Znam da bi poslao za mnom plaćenike, te bih završio u nekoj rijeci.

– Drago mi je što si načistu sa mnom. Dobro te poznam, Saddleru, i ne sviđaš mi se. Zamjeriš li mi se, pokajat ćeš se što nisi ostao u Tekساسu. Pazi, ja mogu biti dobar prijatelj ali i gadan neprijatelj.

– Da, vjerujem ti da si gadan neprijatelj – rekoh mu. – Nego, baš me zanima, jesi li ikada u životu imao nekog prijatelja?

– Pa sad, poprilično sam podnosio majku – odvrati Macready.

III

Kad je Macready otišao, zagledao sam se u fotografiju Liz Kelley. Očito je riječ o djevojci koja privlači pažnju muškaraca gdje god se pojavi, mislio sam. Sada je negdje u planinama s Benom. Doduše, možda je taj podatak već zastario; možda su Ben i ona već negdje daleko u Meksiku. Pa ipak, slutio sam da su još u Koloradu.

Ben je često pričao o nekom savršenom skrovištu koje nijedna potjera, koliko god bila odlučna i uporna, ne bi mogla zauzeti. To je skrovište negdje u zabiti u planina-

ma Kuno. Kroz taj neprohodni kraj ljudi rijetko prolaze. Nisam još nikada bio ondje, ali sam znao gdje je to područje.

U Denver sam dojahao iz pustinskog predjela, a sada ću krenuti u planine čije vrhunce prekriva snijeg. Potreban mi je, prije svega, težak ovčji kožuh, te nekoliko vunenih košulja i debele hlače. Macreadyev novac ne mogu ponijeti sa sobom, jer je lako moguće da će Ben ili netko drugi uperiti u mene revolver i zatražiti da ispraznim džepove. Pravit ću se da sam u novčanom škripcu, pa nipošto ne smijem imati kod sebe snop novčanica. Odlučio sam najveći dio novca uložiti u banku i ostaviti knjižicu kod Ellie.

– Ne sviđa mi se Macready – reče mi Ellie. – Zašto imaš posla s njim? Ostani ovdje i igraj poker. Ja ću ti pozajmiti novac.

– Ne mogu to učiniti – odgovorio sam joj i potapšao je po obrazu.

– Već sam uzeo Macreadyeve pare i dao mu riječ. Ne pitaj me tko je Macready i čime se bavi. Najbolje je da ne znaš ništa. Vratit ću se prilično brzo.

Zadržao sam kod sebe toliko novca da sam mogao kupiti tri kutije metaka i tri boce viskija. U planinama su i dani hladni, a ne samo noći, pa sam htio imati nešto što će me zagrijati.

Odnio sam stvari u konjušnicu, zatim sam otišao još u salun kako bih popio čašicu ili dvije prije puta. Zapazio sam nekog građanina u tamnom odijelu i s polucilindrom na glavi koji me, sjedeći za stolom otraga, kriomice promatrao. Činio je to suviše nehajno, pijuckajući pivo. Nisam znao tko je on: Pinkertonov detektiv ili neki od Macreadyevih ljudi. Možda radi za obojicu. Lako je moguće da se Macready želi poslužiti mnome kako bih ga odveo do Bena. Zacijelo mi ne vjeruje; Ben

ima stotinu tisuća dolara otkupnine, pa bih ja mogao prisvojiti taj novac. Možda me Macready namjerava naposljetku ubiti. Treba da budem oprezan.

Naravno, postoji i druga mogućnost: možda Macready samo želi provjeriti hoću li se latiti zadatka. Čovjek s polucilindrom mogao bi biti neki od Kelleyevih redara; svi su oni vrlo opaki.

Izišao sam, a on je krenuo za mnom. Zaustavio se s druge strane ulice kad sam ušao u hotel.

– Zašto moraš već otići? – obrati mi se Ellie, čim sam ušao.

– Zove me posao.

– Kakav?

– Najbolje je da ne znaš ništa o njemu. Nema nikakve veze s tobom.

– To ti se samo čini, Saddleru. Dok smo se družili u El Pasu, itekako sam te zavoljela. Čak sam se ponadala da će naša veza postati trajnom. A onda si, đavo te odnio, iznenada odjahao. Nisi me ni obavijestio o odlasku. Tražila sam te posvuda. Sada namjeravaš opet otići. Zašto to činiš?

– Vratit ću se – rekoh joj. – Tada ćemo se pošteno zabaviti. Uostalom, nisam još otišao.

– Vjerojatno se ne sjećaš ničega, ali one noći kad si mi dao petsto dolara kazao si mi neka kupim krčmu. Napomenuo si mi da se u tom poslu može dobro zaraditi. Sjećaš li se ičega?

– Ne sjećam se ničega.

– Nisam kupila krčmu zato što sam se htjela baviti drukčijim poslom. Krčma se ne bi mnogo razlikovala od one kuće u kojoj sam dotada radila. Mislila sam da bi mi kakav hotelčić bio prikladniji. Onih pet stotina bilo mi je dovoljno za dio cijene.

– Zašto si došla baš u Denver?

– Netko mi je rekao da smiruješ ovdje nekakve nemire. Ali, kad sam

došla ovamo tebe više nije bilo. Ostala sam tu. Vjerovala sam da ćeš se kad-tad vratiti. Doista si se vratio, ali sada opet odlaziš. Znaš li zašto sam, zapravo, kupila hotel umjesto krčme? Nadala sam se da ću ti, budem li obavljala časniji posao, biti draža. Eto, stvorio si od mene pristojnu ženu.

U životu sam čuo već svakakve optužbe na svoj račun, ali još nikada ovakvu. Ellie bijaše zgodna, visoka plavuša. Veoma mi se svidjela. S druge strane, kovala je planove koje nisam mogao ostvariti.

– Ipak – nastavi ona – to ne znači da sam tako pristojna da ne bih sada pošla s tobom u sobu. Što veliš na to?

– Zamisao ti je izvanredna – nasmijao sam se i krenuo s njom uz stepenice.

Što dulje sam bio s njom, to manje me privlačio odlazak u planine. Iznenada sam malo zadrijemao. Probudi me njezin glas; govorila je nešto.

– Što pričaš? – zapitah je.

– Kažem da ćeš potražiti Kelleyevu kćerku. Poznam ovdašnje policajce, pa mogu doznati od njih štošta. Kelleyu je nestala kći, ali to je tajna.

– Bolje bi ti bilo da ne znaš ništa.

– Misliš da je stari Kelley spreman i ubiti kako bi se sve zataškalo i ne bi okaljalo ime njegove čedne kćeri?

– Moguće je. Macready ne preza ni od čega. Ti nisi upetljana u to, Ellie, pa se ne miješaj.

– Čujem da je ta cura šašava – reče ona. – Razmažena i pokvarena. Čini što god ju je volja i ne obazire se ni na koga. Navodno je njezin otac imao već i prije svakakvih neprilika zbog nje. Natovarit ćeš sebi na vrat samo nevolje ako kreneš za njom. Ne budi tvrdoglav... ostani ovdje.

– Zbogom – rekoh joj.

Nekoliko sam puta provjerio ima li koga iza mene. Naposljetku sam se popeo na visoku stijenu s koje sam mogao vidjeti kilometrima uokolo. Ustanovio sam da me nitko ne prati. Prešavši još nekoliko kilometara, ulogorio sam se u pjeskovitoj jaruzi, obrasloj grmljem, dok mi je konj pasao na obali plitkog potoka.

Zapalivši vatru, pogledao sam još jednom fotografiju Liz Kelly i potom je spalio. Sada ću prepoznati tu djevojku, gdje god je sreo. Zahladnjelo je, pa sam otčepio bocu viskija i popio nekoliko gutljaja. Zatim sam ispekao meso i pojeo ga s velikim tekom. Na zapadu su se ocrtavale nasuprot zvjezdanom nebu planine Kuno.

IV

Stigavši do planinskog podnožja, tridesetak kilometara zapadno od Soledada, gdje su poginuli Pinkertonovi detektivi, zaustavio sam konja kraj hladna jezerca. Bio sam umoran i gladan. Dok sam oblačio ovčji kožuh, konj je pokušao jesti cvjetove jedića, ali sam mu trznuo glavu ustranu, sjahao i privezao uzde za stablo. Ako bi se najeo otrovnog jedića, konj bi pomahnitao.

Što se tiče posuda, imao sam samo oguljeni lončić za kavu i tavicu. Neki ljudi, kad idu na ovakav put, vode sa sobom tovarnog konja i strpaju na njega svašta. To je potrebno u onakvu kraju gdje ima malo hrane, no u koloradskim planinama bijaše divljački napretek.

Odrezao sam poveći komad suhog mesta i metnuo ga na tavu. Dok sam čekao da se rasplamsa vatra, odveo sam konja do jezerca i pustio ga da se napije.

Kava i meso opojno su mirisali. Otišao sam se i ja napiti vode, i baš kad sam je htio zagrabit i šalicom, metak mi izbiše šalicu iz ruke. Pala je u vodu i potonula, a ja sam se već

ispružio na tlu prije nego što je ponovo prasnula puška. Štrcne mi u lice blato. Viknuo sam i otkotrljao se u šaš.

Oprezno sam

je i sada podnosio bolove mnogo lakše upravo zbog mržnje što ju je osjećao prema meni.

— Zar me nećeš pozdraviti? — rekoh mu. Kad sam ga gurnuo nogom, polako se digao i umalo ponovo pao. Nisam mu pomogao. Išao sam za njim dok je teturao prema vatri. U međuvremenu mi je već napola zagorjelo meso: i ta je šteta išla na njegov račun. — Nasloni se ledima na onu stijenu, Lafe, i ne pokušavaj ništa.

— Ben će te srediti, vidjet ćeš — zareži Sanders, naslonivši se na stijenu.

Opazivši da mu je lice napokon problijedjelo od bolova, nisam ga žalio. On je u životu nanio mnogima bol.

— Gdje je Ben? — zapitah.

— Ondje gdje ga nećeš naći. Ja ti, budi uvjeren, neću pomoći da ga nađeš.

— Hm, mislio sam da ćeš biti sušretljiv, Lafe. Boli li te ruka?

— Nije mi to prvi put da sam ranjen.

— Da, ali ova ozljeda je malo drukčija. Bit će ti sve teže i teže. U početku si još u šoku i ruka je napola odrvenjela, ali poslije će paklenski boljeti.

Vjetar je bio sve hladniji. Lafe Sanders zadržće od boli i hladnoće. Kaput mu je ostao u šumarku. Obilno je krvario.

— Gdje je Ben? — rekoh opet. — Dobit ćeš viskija ako mi ispričaš gdje je on. Ionako ću ga pronaći, samo što će mi trebati malo više vremena. Onda, hoćeš gucnuti?

Lafe mi opsuje.

— Ako nađeš Bena, on će te ubiti — zaprijeti mi.

Izvadio sam bocu viskija i potegnuo nekoliko gutljaja. Opazih da je obliznuo usne.

— Mogli bismo se pošteno zagrijati, Lafe — rekoh. — Imam još dvi-

bocu!

– Slušaj, Lafe, baš te briga za Bena. Je li ti ikada učinio kakvo dobro?

– Učinio je, dabome. Pisao mi je dok sam sjedio iza brave, slao mi je novac kako bih mogao kupiti ponešto, naposljetku mi je pomogao da pobjegnem.

– Baš je dobra duša – rekoh po-drugljiivo. – Izvukao te iz zatvora zato što si mu potreban. Uostalom, ja ga ne želim ubiti. Zašto bih to učinio? Zanima me samo ona djevojka koja je s njim. Poznam Bena mnogo duže nego ti. Spasio mi je jedanput život, pa zašto bih ga ubio? Tražim onu djevojku zbog novca, Lafe. Valjda me možeš razumjeti.

– Ako i progovorim ipak ćeš me ubiti – reče Lafe.

– Zašto bih te ubio, Lafe? – odvratio sam mu, istodobno imajući na umu da će me on, ako preživi, uporno tražiti i napokon dočekati negdje u zasjedi, jer je opsjednut mržnjom. – Do danas mi se nisi zamjerio. Razumijem i ovaj tvoj današnji postupak. Ben ti je povjerio zadatak da mu štitiš leđa, pa si to i htio učiniti. Nitko ti ne može zamjeriti. Možda će ti Ben zamjeriti zato što nisi izvršio zadatak kako treba. Ali ja neću.

– Znači, pustit ćeš me?

– Samo obećaj da me nećeš progoniti.

– Dobro – prozbori Lafe razmišlivši.

– Je li s njim djevojka?

Lafe odgovori potvrdno, te mu dadoh viskija. Počeo je piti kao pomaman tako da sam mu naposljetku morao oduzeti bocu.

– Hoćeš cigaretu, Lafe? – upitah ga. Kad je kimnuo, pružio sam mu je. – Koliko ljudi ima?

– Šestoricu – odgovori Lafe, uvlačeći dim u pluća. – Trojicu iz

Ben nije tako glup da bi ti opet povjerovao. Ovaj put će te izrešetati.

Pustio sam ga neka brblja.

— Ben je vrlo lukav i zna sve trikove, Saddleru. Ovo što se meni dogodilo nije ništa u usporedbi s onim što će se dogoditi tebi — zaprijeti mi Lafe. — Zašto si mi onesposobio desnu ruku — jadikovao je. — Odsada ću se morati služiti samo lijevom. Neću više biti spretn kao prije. Nisi me morao pogoditi baš u lakat, kujin sine.

Kad sam se napola okrenuo prema vatri, iznenada je, opijen mržnjom i pićem, posegnuo za nožem u čizmi. Izvukao sam revolver i opalio baš kad je htio baciti nož.

Mislim da je, sijući na svom životnom putu samo zlo, odavno zaslužio smrt.

V

Lafe je rekao da je napušteno naselje udaljeno oko jedan dan jahanja. Pronašao sam kolni put, obraštao travom, i krenuo njime, računajući u mislima kilometre. Nisam mogao pouzdano znati je li mi Lafe rekao istinu ili nije. Nisam još nikada bio u tom kraju.

Ipak, jedno bijaše nesumnjivo. Ako je stražar na vrhu stijena opaziti će me već izdaleka.

Kad sam, prema svojoj procjeni, prešao oko deset kilometara, skrenuo sam s puta i produžio vrlo neravnim terenom. Popeo sam se preko dugačkog grebena i našao s druge strane u boriku. Tlo je među stablima bilo prekriveno borovim iglicama, pa se konjski topot nije gotovo ni čuo. Preda mnom je bio još jedan greben, viši nego prvi. Trebalo mi je poprilično vremena da se uzavrem na nj, ali sam, kad sam se našao na njemu, bio visoko iznad puta. Neprestano se penjući, držao sam se zaklona koliko god sam mogao. A onda sam opazio ono

stijenje koje mi je opisao Lafe. Dizalo se tik kraj puta i bilo kao stvoreno za stražarenje. Nisam vidio nikakvo micanje, nikakav sunčev odbljesak na puščanoj cijevi.

– Ja vas ne poznám – prozbori on drhtavim glasom. – Ne želim se sukobiti s vama. Tko ste vi, uostalom?

– Ako se ne želiš sukobiti, onda ne pokušavaj ništa – rekoh mu dok sam mu izvlačio iz korica revolver. Bacih ga za puškom. – Zanima te tko sam? Ja sam Benov prijatelj.

– Zašto to niste odmah kazali? Ne bih pucao na vas da ste rekli lozinku. Slušajte, zaista nije potrebno ovo.

– Ne znam lozinku – odvratih. – Ben me ne očekuje. Pojavio sam se iznenada. Da li je još s djevojkom u klancu?

– Da, ondje je. Smijem li spustiti ruke?

– Još ne.

– Mislio sam da ste prijatelj. – Momak se namrgodi. Kao da mu je najednom sinulo što se zbiva. Ohrabrivši se, kao da mora pošto poto obraniti svoju čast, gnjevno navali na mene. Kad sam ga zaustavio šakom, posklizne mu se lijeva noga tako da je izgubio ravnotežu i zaturao natrag. Izbezumljeno mlatajući rukama, uzalud se pokušavao zaustaviti. Sruši se preko ruba stijene i odleti za puškom. Znao sam da ne može preživjeti takav pad.

Jedan sat nakon toga smračilo se, ali sam nastavio jahati. Stari kolni put obasjavala je mjesečina. Zaustavio sam se dvaput samo da bih popio gutljaj-dva viskija.

Napokon sam ugledao naselje. Skutriilo se na obronku. U njemu je gorjelo samo jedno svjetlo. Gledajući ga sada, napušteno i tiho, gotovo nisam mogao zamisliti kako je živahno nekoć bilo tu. Međutim, takva je sudbina tih naselja u zabiti. Žive samo dok ima zlata ili srebra. Kad se nalazište iscrpi, umiru onako naglo kao što su se i rodila.

Jedino je svjetlo prodiralo na ulicu iz krčme nad čijim je vratima pisalo ime »Frank J. Powers«. Dakle, to sam ime vrlo dobro zapamtio. Doduše, možda nije riječ o istom Franku Powersu, mislio sam, no po svoj prilici jest.

– Imaš li štogod za jelo?

– Mogu ti prirediti odrezak za dva dolara. Ovdje je, daleko od civilizacije, sve skuplje. Ne, upravo sam se predomislio. Imam odrezak za četiri dolara. Cijena je naglo porasla... za tebe! Ne oklijevaj dugo. Ovdje cijene ne miruju. Ratuju i rastu.

– Ispeci mi odrezak – rekoh.

– Vrlo pametno od tebe – zaključí Powers. Doviknuvši starom šepavom Meksikancu u kuhinji neka ispeče meso, metne pred mene bocu i čašu. – Piće stoji jedan dolar – obavijesti me. – Sjećajući se kako si mi pomogao, spreman sam za tebe učiniti sve, Saddleru.

– Kako je Ben? – zapitah.

– Ne poznam nikakva Bena. Na kojeg Bena misliš?

– Na Traska.

– A, dabome, na Bena Traska. Svog prijatelja. Prema najnovijim vijestima što sam ih čuo o njemu Ben je krenuo u Kaliforniju. Ili u Oregon? Ne sjećam se dobro. Znaš, Saddleru, uvijek si bio drag Benu. Kako to da više niste zajedno?

– Znaš kako je, Frank.

– Možda i znam. Popij još jednu čašicu – predloži mi. Rekoh da ću pričekati odrezak. – A što ćeš poslije odreska? Što namjeravaš tada učiniti?

– Potražit ću Bena.

– Na planini? – tobože se začudi Powers. – Ne možeš odavde stići u Kaliforniju. Osim ako se vratiš onuda kuda si došao i kreneš iznova. To bi ti bilo najpametnije. U ovom kraju nećeš naći Bena. Nije li tako, momci? – obrati se onoj dvojici za stolom. Jedan je bio visok i suhonjav. Imao je na sebi meksički prsluk sa srebrnim gumbima i crnu vunenu košulju. Gusti su mu se brkovi objesili, a lice bilo žućkasto od neke preboljene groznice. Drugi je bio niži, ali širok poput debla. Kaput mu se rastvorio, pa mu se vidio

u koricama kolt s drškom od bjelokosti.

– Onda, znate li vi nekog Bena Traska? – zapita ih Powers.

– Hm, ja sam upoznao nekog Traska kraj rijeke Big Muddy – reče prvi – ali zacijelo nije riječ o istom čovjeku.

– Ja sam samo

Uto izide iz kuhinje stari Meksikanac. Kako bi donio odrezak do šanka, morao je proći mimo dvojice svadljivaca. Onaj u prsluku sa srebrnom dugmadi podmetne mu nogu. Starac posrne i odrezak padne na pod. Kad je uhvatio ravnotežu, sagnuo se kako bi podigao meso. Ona su se dvojica drsko smijali.

– Ostavi odrezak – rekoh Meksikancu. Morao sam ga uhvatiti za ruku i spriječiti da ga podigne. Jadni starac prestrašeno šmugne u kuhinju i zatvori vrata.

Pogledavši onu dvojicu izazivača, dodirnuo sam šakom kožnate korice. Šteta što mi je propao odrezak. Nakon dugog jahanja rado bih ga pojeo, bio žilav ili ne. Međutim, netko će ga pokupiti s poda. Znao sam da će ona dvojica radije umrijeti nego popustiti. Dobro, neka im bude po volji!

Nisam se bojao da će me Powers napasti toljagom ili sačmaricom. On je samo započinjao svade i prepuštao drugima da ih dovrše.

– Smiri se, Saddleru – opomene me on, stojeći iza šanka. – Ovo su Cam Menzies i Clyde Hooker.

Nisam ih još nikada vidio, ali sam im čuo imena. Bili su dobro poznati s obje strane granice. Znao sam da su ubili šerifa Johna Johnstonea i njegova brata Sima u Lordsburgu, u Arizoni, a to nije bio mačji kašalj.

Menzies je bio onaj u meksičkom prsluku. Znao sam da ga je iz Kanade otjerala policija i da ga još traži. Bio je vrlo zao čovjek, s najmanje deset ubojstava na duši. Prijatelj mu nije bio tako poznat, ali se ipak proćuo po zlodjelima u desetak gradova duž granice.

– Htio bih da mi dignete s poda večeru – rekoh im. Nisam namjeravao pojesti odrezak, želio sam samo da ga pokupi jedan od njih dvojice.

Menzier je, navodno, brži od Hookera, mislio sam, pa ću prvi metak namijeniti njemu. Nisam bio baš siguran da ću ih obojicu pogoditi prije nego što i oni mene rane ili ubiju, no nisam im mogao dopustiti da mi nekažnjeno bacaju večeru na

Valjda ćete svi biti zadovoljni.

– Ne uplići se – upozorih ga.

– Tako je, Frankie – složi se Menzies. – Makni se i pusti nas da završimo ovo. Jesi li spreman, Hookeru?

Hooker odgovori potvrdno, ali sam naslutio da je kolebljiviji od prijatelja.

– Dobro – promrmlja Menzies.

Upravo kad smo htjeli povući revolvere, naglo se otvore vrata.

VI

U krčmu uđe Ben Trask, smiješeći se dječaćki kao i nekoć. Bio je moj vršnjak, tridesetogodišnjak, ali mu se na zgodnom licu nije pojavila još nijedna bora i kosa mu bijaše gusta i kovrčava kao i prije. Žene su se oduševljavale njegovom neposlušnom čupavom žutom kosom i bistrim plavim očima. Za razliku od većine muškaraca, mogao je pijančevati cijelu noć, odspavati samo jedan sat i ujutro izgledati tako kao da se nije dogodilo baš ništa.

– Zdravo, Jime – reče on kao da se nismo vidjeli samo jedan dan. Kad se osmjehnuo, bljesnuli su mu jaki bijeli zubi; imao je sve one osobine koje se svidaju ženama. Pričalo se da bi on mogao očarati ptice tako da mu jedu iz ruke. Nekoć ga je svaki čas progonio neki gnjevni muž sa sačmaricom. – Daj nam viskija, gazda – obrati se Powersu. Još šire se nasmiješi kad je spazio odrezak na podu. – Hej, Frankie, znam da ovaj lokal nije baš otmjen, no nisi li pretjerao? U mom zavičaju, u Teksasu, tetka Etty je čistila kuću tako marljivo da joj se moglo jesti s poda. Međutim, kod tebe nije pod tako čist, Frankie.

– To se dogodilo slučajno, Bene – reče Powers.

– Nije slučajno, Bene – umiješa se Cam Menzies. Ljutio se zato što nije dovršio ono što je zamislio. Po-

kaže palcem na mene

- Da, rado bih pojeo nešto.
- Ali ne onakvu večeru kakvu ti je pripremio Frankie. Dat će ti sada jedan od odrezaka koje čuva za sebe. Nije li tako, Frankie?

Powers odjuri u kuhinju kao da ga je netko ispalio iz topa.

- Nastojimo ugoditi gostima – reče veselo Ben. Otišli smo za stol i sjeli. Pruži mi čašu viskija. – Ovo je piće dobro, vidjet ćeš. Lukavi Frankie ga drži pod šankom i čuva za sebe. Jesi li već zapazio da je ono što je ukradeno uvijek slade?

- U novije me vrijeme ne zanima ništa ukradeno, Bene.

- No mogao bi se predomisliti, zar ne? Slušaj, nikada nije prekasno da promijeniš mišljenje. Hoćeš li, Jime?

- Možda, Bene. Nekako se u posljednje vrijeme ne lijepi za mene novac.

- Ipak, piješ vrstan viski – izusti Ben, uporno se smiješeći.

- Misliš na ovaj? – zapitah, digavši čašu.

- Ne, mislim na viski »Jack Daniels«.

- Zavirio si mi u bisage, njuškalo staro – odvratih, također se smiješeći.

- Priznajem krivicu. Dojahavši pred krčmu, ugledao sam nepoznatog konja i pomislio: komu pripada ta lijepa životinja? Naravno, ne bih ti zavirio u bisage da sam znao da su tvoje. Ukratko, nije moguće da si u novčanom škripcu dok u bisagama imaš dvije boce skupog viskija. Nije li tako?

ja na drugu. Zamisli, prošlo je otada šest godina. Prvi put razgovaramo o tom događaju.

– Da.

– Jesi li se ikada upitao zašto sam htio pucati u onog naoko bezazlenog starca?

– Nikako nisam mogao odgonetnuti razlog – odgovorih.

Dok sam još bio dijete u Teksasu je živio neki čovjek koji je često išao s psom u lov. Jednom je satima bio u lovu, a nije još ustrijelio ništa. Međutim, imao je psa, pa je pucao u njega. Mislim da je za Bena bio pas upravo bankovni blagajnik... htio je pošto-poto pucati. Zahvaljujući meni, blagajnik je prošao bolje nego pas.

– Zašto si došao ovamo, Jime? – upita Ben.

– Ako se više ne ljutiš, htio bih ti se opet pridružiti. Ustanovio sam da ima malo banaka koje bi se isplatilo opljačkati.

– Očito si se promijenio, Jime, ako razmišljaš o pljačkanju banki. Što je s pokerom? Nekoć su ti karte bile draže nego žene.

– Kartanjem se vrlo sporo može steći bogatstvo. Prebdio sam noći i noći za kartaškim stolom i što imam danas?

– Dvije boce dobrog viskija. Šalim se, dečko. Drži se mene, pa ćemo obojica plivati u parama.

– Što ćemo učiniti?

– Ne požuruj me, Jime. Znaš što je usplahirena nevjesta rekla mužu?

– Što?

– Rekla je: »Ne požuruj me, inače ćeš ono što želiš dobiti brže nego što očekuješ.«

*

Nastavili smo čavrljati i piti dok su Menzies i Hooker sjedili za drugim stolom. Hookeru to nije smetalo, no

ni. A ako mi ne ispriča, mogu očekivati metak u leđa.

Tek ujutro smo krenuli prema klanu. Bili smo puni viskija, ali su nas lonac crne kave i hladan planinski zrak spasili potpunog pijanstva. Menzies i Hooker su išli na čelu, vodeći konje. Ja sam se verao iza njih, vodeći konja na kratkoj uzdi i svezavši mu maramu preko očiju kako se ne bi usplahirio na uskoj stazi. Jedino je Ben, uvijek sklon razmetljivosti, ostao u sedlu, i, neprestano pjevuckajući i fičukajući, jahao na začelju. Ne znam kako je naišao na to skrovište, no bilo je savršeno. Jedan jedini čovjek mogao je, imajući pušku i dovoljno municije, zaustaviti cijelu četu.

Kad smo se približili vrhuncu, ugledao sam nekog čovjeka s prljavim bijelim šeširom, u kratkom dvorednom kaputu, gruba lica s ožiljcima, kako nas promatra stojeći u zavoju. Nije prozborio ništa kad smo uzjahali i krenuli preko zaravanka.

Nakon nekog smo vremena ušli u dugačak krivudav klanac u kojem je na objema stranama raslo drveće.

– Opazio si onog čovjeka s bijelim šeširom? – zapita me Ben.

– Jesam.

– To je Jackson, Lafeov rodak.

– Odmah mi se učinio, nekako, prljavim.

– Morat ćeš ga se čuvati kada dozna tko si. Popričat ću s njim. Pa ipak, budi oprezan. Bio je prilično blizak s Lafeom. Neće biti oduševljen kada čuje što se Lafeu dogodilo. Njih dvojica su skovali planove za budućnost, a sada si im ih pobrkao. – Ben izvuče iz džepa bocu i potegne velik gutljaj. Tada mi je pruži. – Za koji ćeš trenutak upoznati moju curu, Jime. Pitat ćeš se tko je ona, pa je najbolje da ti odmah kažem.

– Što? – promrmljao sam vraćajući mu bocu.

– Ona je kći Sama Kelleya – odvrati on, pažljivo me promatra

– Oteo si je?

– Na neki način. Međutim, ne bi pobjegla i kad bi mogla. A ako bi i htjela pobjeći, ne bih je pustio. Latit ćemo se još većih i još boljih poslova.

– Opet ćeš oteti nekoga?

– Ne zaključuj brzopleto, Jime. Doduše, priznajem da razmišljam o nečemu takvom. Nije mi jasno zašto mi već prije nisu sinule takve zamisli. U Meksiku su otmice nešto sasvim uobičajeno. Više neću pljačkati banke. To je suviše opasno, a i ne zna se nikada ima li u banci novca. Ne, više neću pljačkati banke ni vlakove. Ta su vremena za mene prošlost.

Isprazni bocu i baci je u zrak, a onda posegne hitro za revolverom. Opalivši, otkine metkom grlo boce. Također potegnuvši kolt, opalio sam i ja te razbio ostatak boce.

– Čini mi se da si malo sporiji nego prije, Jime – zaključi Ben, spremajući revolver. – Da si umjesto u bocu pucao u nekog napadača iz zasjede, sada bi već bio mrtav. Dobro je što imaš uz sebe starog Bena koji će se brinuti o tebi.

Da, Ben je bio takav. Uvijek je iskušavao ljude, uvijek ih je donekle izazivao. Žene je očaravao svojom naočitošću, a muškarce oružjem.

Prošli smo kraj još jednog stražara ondje gdje se klanac suzio i gdje su se s obiju strana dizale visoke stijene. Prepoznao sam ga. Bio je to Clem Jacobs, jedan od ljudi koje je Ben okupio za onu pljačku rudničkog novca. On kimne Benu i zabuľi se u mene. Evo još jednog starog prijatelja kojeg bih radije izbjegao, mislio sam. Jacobs bijaše zlovoljan čovjek i vrlo šutljiv. Bio je s nama tjedan dana uoči pljačke, ali je za to vrijeme izgovorio preda mnom samo tri ili četiri riječi. Doimao se opasno kao i nekoć.

Klanac se opet proširi, te smo na-

pokon dojahali u malu

dok su se zaljubljeno grlili i ljubili.

Napokon se ona istrigne iz Benova zagrljaja i prkosno se zagleda u mene. Premda je odrasla u bogatstvu, vladala se nepristojno.

— Tko je taj čovjek? — zapita bena.

Ben ne odgovori već se široko nakesi i pljesne je po stražnjici. Pomislio sam da će ga ćušnuti. Dakle, to je Kelleyeva razmažena kćerka: lijepa, ohola, raspaljiva i tvrdoglava.

— Zar nije prekrasna? — reče Ben. Znao sam da se veoma ponosi njome; ponosi se i zato što mu je milijunaševa kćerka ljubavnica. Pokuša je još jedanput pljesnuti po stražnjici, ali ona uzmakne.

— Ne vladaj se kao budala, Bene — ukori ga i bljesnu joj oči.

— Ne mogu se svladati kad si blizu mene, srce. Za tebe bih skočio i u bunar.

— Baš si budala.

— Kad bismo imali bunar — dodao on.

— Zanima me tko je ovaj čovjek — ponovi ona ljutito.

Ben se više nije smiješio baš ljubazno. Pitao sam se zna li ta djevojka kakav je on zapravo. Možda i zna; nekim se ženama sviđaju opasni muškarci, makar bili i prevrtljivi.

— Ne razgovaraj sa mnom tako, curo. »Ovaj čovjek«, kao što ga ti nazivaš, moj je stari prijatelj: Jim Saddler. Došao je ovamo zato što sam ga ja doveo i ostat će ili otići ovisno o mojoj odluci. Ako se slažeš s tim. Nadam se da se slažeš. Budi dobra... i kaži da se slažeš.

— Slažem se — odvrati polako Liz Kelley.

— Vidiš kako malo je potrebno da bismo bili ljubazni reče Ben i

strancima. Znaš, ona misli da je još u jednoj velikoj kući u Denveru i da može naređivati svima. Vrlo sporo se mijenja, no promijenit će se. Nije li tako, Liz?

– Ipak tvrdim ...

– Dobro, ti tvrdiš svoje, a ja sam objasnio što je posrijedi. – Ben se okrene prema meni i reče: – Liz je zbrkana djevojka. Svidaju joj se muškarci, ali ih istodobno i mrzi, ako razumiješ što hoću kazati. Mama joj se otrovala prije nekoliko godina. Navodno je tatica poludio za nekom mladom djevojkom.

– Zaboga, Bene – pokušao sam ga prekinuti – ne zanima me to.

– Stari Sam se tako zacopao da je doveo djevojku u kuću – nastavi Ben, veselo se smiješeći. – Predstavio ju je kao svoju tajnicu. Stari jarrac, htio je da mu bude nadohvat ruke danju i noću, razumiješ? Neko je vrijeme bilo sve u redu, ali je onda gospoda Kelley otkrila što se zbiva. Jedne ih je večeri zatekla na poslu za koji je stari Sam morao skinuti hlače. Sutradan su je našli mrtvu u sobi. Ležala je u krevetu i u šaci držala praznu bočicu otrova. Otada se Liz i Sam ne slažu.

– Gade jedan! – vikne Liz. – Nisi to smio nikomu ispričati!

– Sve je u redu, ljubavi. Jim je, moglo bi se reći, član obitelji. – Ben me pogleda. – Liz mrzi staroga iz dna duše. Kazala mu je to već petsto puta. Navodno je Sam Kelley pametan čovjek, pa bi se moglo očekivati da će shvatiti što mu govori već kad mu je to ponovila tristoti put. Međutim, on još čezne za svojom odlutalom djevojčicom. – Preglasno se nasmije. – Ah, kad se nešto radi brzopleto, onda se griješi. Trebalo je da zatražim najmanje dvjesto tisuća. Sada ću morati oteti još nekom bogatašu kćerkicu.

Htio ju je razljutiti tim riječima i uspio je. – Taman posla! – prozbo-

ri ona. – Neću trpjeti ovdje nikakvu ženu. Dobro te pozn

